

ACC. N:R. M. 9415 : 1-100.

Landskap: Skåne

inlämnat
Upptecknat av: J. Ö. Lusha

Härad: V. Göinge

Adress: _____

Socken: Önnestad

Berättat av: _____

inlämnat
Uppteckningsår: 1944

Född år _____ i _____

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Johan Perssons "Visbok, skrifven med gåspenna af Per Persson"

(På 1860-talet och framåt)

1
ACC. N:R M. 9415: /.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den fallna.

Par om par i yra dansen sväfva
i den festupplysta höga salen,
Hvarest endast glans och glädje råda.
Hvilka fina, smidiga gestalter,
I en dräkt som döljer och förråder
tjusa icke mannens drukna öga,
Då de vid musikens ljufva toner
flyga framm så lätta som Zefirer!
Nöijet utur deras ögon strålar,
under tyllen barmen glädtigt höjes
och på mogna, friska purpurläppar
Spela täcka löijen oafbrutet.
Her fins ingen Sorg, de sköna fira
En af sina sparsamma triumpher,
Rusade af ögonblickets seger.
Men se der! Hvem er den bleka flickan,
som med nedsänkt öga sitter ensam,
skön, men liflös såsom marmorstoden?
Ingen nalkas henne. Fästens tärnor
sky för hennes grannskap och föraktligt
genast blicken från den arma vända.

ACC. N:R M. 9415:2.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och de röras ej af tårens pärla,
som i sänkta ögonhåren skimra -
Ack! hvad har hon brutit - hon har älskat
Älskat innerligt och varmt och troget
med ett hjärta ömt och fullt af tro och tillit
med en sjel af idel Engla godhet,
och till lön därför blef hon bedragen
och i följd deraf blef hon föraktad
Hon som förr var alla fästers prydnad,
Ack! hon ville än en gång blott skåda
Ungdomens och hoppets glada lekar
för att gömma bilden i sitt sinne
bilden utaf fordna, bättre dagar
Då hon ännu kunde le mot ljuset (lifvet?)
och hon kom, men bittert fick hon lära
att hon hade glömt att hon var fallen
fast hon glädje spred i nödens hydda,
Der hon ~~måttat~~ stillat mången sorgens tårar
der hon genomvakat långa nätter
uti stilla bön vid plågans läger
fast hon lefde endast för det goda
för det edla uti menskligheten,
Finande sin sällhet i dess öfning
var hon dock af verldens dörr förkastad.

ACC. N:R M. 9415:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och ser dommen i hvars bleck beseglad
och hon flyr ur detta glädjens vimmel
flyr, men ack! med döden i sitt hjerta.
Arma quinna! vackla nögd till grafven!
Menskor öfver dig har brutit staiven
Men när Domsbasuners röster skalla,
Gud skall icke, han, dig fallen kalla.

=====

Se bruden!

Det står bröllop här, hvad mängd af gäster!
lifvade af vin och dans och glädje!
Hör hur yra fröjderopen skalla,
när den högvälborne brudgum tågar
lik en segerhjelte genom salen! —
Utanför den råa pöbeln stoijar
såsom vanligt i en hopträngd massa
väntar att (få?) skåda unga bruden
ledd utaf sin brudgum och omgifven
utaf leende och glada tärnor,
sjelfva längtande att brudar kallas.
Nu hån vacklar fram med nedsänkt öga,

ACC. N:R **M. 9415:4.**

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sammanpressad läpp och bleka kinder
och hon står uti den hvita drägten
som en åbo från den kalla grafven
klart belyst af facklans kalla låga.
Dörrarne slåss upp och Packet strömmar
in i salen under muntert jubel
och de fåvitskt brudens glans beundra.
Se hur blyg hon är! de sakta flina
Se hur fasligt kär! Se hur hon darrar!
Ack, hon måtte vara mer än lyvklig!
Lycklig! Store Gud! så drömmer verlden
men se in i brudens qvalda hjerta
der bor mycket, endast icke lycka.
Der bor bilden utaf ungdomsvännen
som hon denna qväll har evigt mistadt
der bor förgift för föräldrars grymhet
hvilka offrat hennes lefnads glädje,
der bor afsky för en lågsint brudgum
der bor hopplöshet, der bor förtvivlan
der bor lengtan, lengtan efter grafven.

=====

5
ACC. N:R M. 9415:5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sundet.

Efter Billden af det höga
jagar ju alltjämt mitt öga
Öfver land och haf?
Dröj då här vid sundets spegel
himlen brutit sitt insegel
På naturens graf.

Ej mer ligger böljan sluten
i sin boja - den är bruten
Af titanen sjelf
Genom sundet löper fången
fri och glad - och jubelsången
brusar som en elf.

Sköna skådespel af lifvet!
Ingen kraft har himlen gifvet
Mera hög än den,
som sin arm på en gång sträcker
öfver land och haf och väcker
allt till lif igen.

ACC. N:R M. 9415:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hänryckt står jag här på stranden
der emellan syskonlanden

Solen speglar sig,
i ett sund hvars silfver rullar
mellan blomsterrika kullar
nickande åt mig.

Här må då mitt öga dröja!
Det är Thetis silfverslöja
med sin rosguirland
flätad hop med murgrönsblader
som två siomande najader
hålla mellan land.

Dania och Svea heta
dessa systrar hvilka leta
i det stilla sund
efter vågen till hvarandra
och på lätta vågor vandra
öfver på en stund.

Se, vid solens uppgångstimma
de i morgonbadet simma!

ACC. N:R M. 9415:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

då de kunna ock
räkna i de blanka vågor
på varandra kinders lågor
och hvar murgröns lock.

Höra när i andaktsstunden
malmen klingar widt kring runden
ifrån hvar sin strand.
Då i lifvet och i döden
de befalla sina öden
i allfaders hand.

Längre äro de ej skilda -
blott med sina armar bilda
de ett fredligt sund,
der de lägga sig så trygga
hafvets drakar till en brygga
öfver ankargrund.

Står jag då i lugn på stranden
och emellan begge landen
vindens språkrör bär
till mitt öra fröjderoDen

ACC. N:R M. 9415:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

från den obekanta hopen
som deruti är.

O! Då tränga sig så höga
bilder genom detta öga
in uti min själ.

Är ej, tänker jag, på färden
en gång till den andra världen
om den slutar väl

komma så ej en gång alla
från det haf, hvars böljor svalla
till den lugna hamn.
Der få tryggt de ankar ~~kyfta~~ kasta
och från hafvets stormar rasta
uti hvilans famn.

Skall ej så den frälsta anden
en gång på den andra stranden
höra fröjdeljud,
utaf sjungande millioner
ifrån vidt åtskilda zoner
inför verldars Gud?

ACC. N:R M. 9415:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Monne ej på detta viset
i detvsälla paradiset
solen stråla skall
i de spegelklara sjöar
mellan salighetens öar,
sund utaf krystall?

Tankfull stod jag att betrakta
detta skådespel och sakta
susar mig förbi
drömmen ifrån andeverlden
och tillsammans himlaferden
började nu vi.

Och jag fick min syn då åter
i det samma han upplåter
himlens port för mig
såg jag tusen gröna kullar
mellan vilkas sund framrullar
böljans silfverstig.

ACC. N:R M. 9415:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och musik af englavingar
som melodiskt fina ringar
öfver palmer stå,
hörde jag - och som en äufva
öfver sundets perlegrufva
Valfrid⁺for också.

Och wi kände strax hvarandra
ty han flög ifrån de andra
genast mig emot.
Och med spända vingar slog han
tätt ikring mig - och så log han
från sitt stjerneklot.

"Pappa, mente han, så roligt
har jag här - och så förtroligt
andarnas förbund!
Våra dessa blomsteröar
som du ser med silfversjöar
och med sund på sund.

⁺) Valfrid är författarens son, som dog för någre år sedan.

ACC. N:R M. 9415: //.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fri utöfver dem jag svingar
utan gräns på dufvovingar
och rätt ofta då
får jag dig och mamma skåda
när en aftonstund de båda
der på stranden stå.

Och i sundets blanka spegel
se oräkneliga segel
kasta ankar ut.
Och sig in i himlen drömma
der i trygga hamnens gömma
ankar fälls till slut.

När den tanken lyfter sinnet
då är visst din bild i minnet
då är du oss när,
Närmare än som vi trodde
ja, varhelst vi också bodde
vore du snart der.

ACC. N:R M. 9415:12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kanske då vi stå vid fjärden
och liksom från andeverlden
hörs ett bifallsljud,
är det slag af dina vingar
då du öfver sundet svingar
mellan oss och Gud.

Kanske vill du visa vägen
hvar den världsdel är belägen
der de sälla bo.
Kanske vill du oss förvissa
om det paradys der vi gissa
hoppas här och tro.

Efter bilden af det höga
jagar ju alltjämt mitt öga
öfver land och sjö
och då går jag ned på stranden
drömmer mig -- i fjerranlanden
på de sällas ö.

ACC. N:R M. 9415:/3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ack, den leende naturen
hviskar till mig: du är buren
för en bättre värld!
Ack, på denna sidan grafven
är allt skönt ju telegrafen
för vår himmelsfärd.

=====

ACC. N:R M. 9415:14

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVDen sällsynta blomman.

Af alla blommor jorden bär
säg, hvilken är den mest dyrbara?
Helt säkert oskulden det är,
åtminstone en af de rara.

I Paradiiset ej en gång
där alla blommor borde trifvas
var hennes blomningstid ej lång?
Hvi skulle hon så snart fördrifvas?

Allt sedan blef den blomman rar
blott här och där man henne finner.
I dalen förr dess skugga var
Än på den höjd der solen brinner.

Bland solens strålar trifs ej den
der plär hon wissna snart och falla
af glans och prål är hon ej wän
den enklaste bland blommor alla.

Och därför sällan plats hon tog
på höga, solbeglänsta ställen

ACC. N:R M. 9415:15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

nej framför dem hon föredrog
en dal i dunkla sommarkvällen.

Der ibland andra blommor små
som blysam gömma sig för dagen
jag ju en oskuld fann också
och blef ej denna gång bedragen.

Det var en stilla sommarkväll
då med sitt stilla västanväder
på horisontens blåa fjäll
den ljufva aftonrodnan träder.

Då såg jag i en löfklädd dal
hur barnen dansade i ringen
mer kostsam var väl mången bal
men mera smakfull var visst ingen.

Då fick jag just den oskuld se
som jag gett namn af sällsynt blomma.
Det Emma var, som rodnade
den lilla, då hon såg mig komma.

Ty strax hon kände mig igen
och flög så hjertligt mig om halsen
ack, aldrig var väl rodnaden
så ren på flickans kind i valsen.

Hon rodnade ej för en sprätt
som hjertats böjelse förråder.
Dess rodnad jag förklarar lätt
ej lilla Emma därför rädde.

Ej der en oskuld för mig stod
med lånade behag på kinden.
Färg hade hon av hjertats blod
och lockar krusade af vinden.

Så såg hon ut - ett barn det var
och vad är oskulden väl annat?
än barn av himmelen som har
i blommans dräkt på jorden stannat.

ACC. N:R M. 9415:17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men länge stannar hon ej der
uti den enkla vita drägten
ty lifvets första wardag är
väl skön men snabb som västanfläkten.

Och sedan växer hon ifrån
behagen, sina barndomskläder.
Hon äger dem blott som ett lån
tills hon ur barnaringen träder.

Kom därför Emma! Kom, jag vill
se bilden af det bättre lifvet!
Att barnen höra himlen till
står med Guds eget finger skrifvet.

Kom medan än din blomma står
så skön som den du föreställer
Väl växer blomman - dock hvar tår
hon blad utaf sin fägring fäller.

=====

ACC. N:R M. 9415:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Mina glada dar.

Jag lycklig är - och dessa glada dar
vill jag på förhand teckna mig till minnes.
Att då ej mera utaf dem är qvar
åtminstone ännu ett minne finnes.
Min flydda sällhets glada fantasi
en bild af walfrid och af Rosali.

Jag lycklig är - i lifvets glada vår,
då som ettparadis ~~jag~~ sig jorden målar
der liffsens träd uti full blomma står
och hoppet sjelf liksom en v r sol strålar
ett hjerta som mig älskade jag fann
en låga som på vestas altar brann.

Jag lycklig är - ej kronor af krystall
men Frejas stjerna lyser opp min boning
der som ett brudpar vid sin vigselfall
fast tro och kärlek fira sin försoning,
och der är sällhet och en ostörd ro ,
Hvar tro och kärlek som tvåmakar bo.

Jag lycklig är - ty bilder af mitt lif
och af två hjertans saliga förening

ACC. N:R M. 9415:19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

med menlöst joller till sitt tidsfördrif
och med ett språk der käsnlan är blott mening
med rosenkinder och med ögon blå
ha mina fadersknän att vagga på.

Jag lycklig är - ty hoppet lofvar mig
med dessa englar himlen ren på jorden.
De följa mig - och blomsterströ den stig
som af en okänd hand är tecknad vorden.
Dock gör en suck här afbrott i min sång
- kanske vår våg ej slutar på en gång.

Jag lycklig är - om också i min graf
jag skall besökas utaf dessa vänner,
som jag så ömt i lifvet älskats af
i sjelfva grafven jag mig lycklig känner
ty blott en tår af dessa vänner få
~~att bli~~ uppå min aska blir en vällust då.

Jag lycklig är, ty tröstens engel har
förvissat mej, att åter i mitt sköte
få trycka dem som make och som far
högt öfver stjernor vid de sällas möte
då hvar och en tar åter vad han mist
och himlen sjelf omfamnar oss till sist.

ACC. N:R M. 9415:20.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVWid en Wagga.

Låt mig dröja här en stund!

Äfven jag i waggan hvilat!

Då min oskuld sof sin blund
som en Engel smilat.

Menlös var jag då och god,
obekant med hela verlden,
hennes språk jag ej förstod
fremmande för flärden.

Jag ett sorgfritt hjerta bar
aldrig grät jag ångrens tårar.

Som den visaste jag var
då bland jordens dårar.

Oskuld var mitt rätta namn
tecknad uti anletsdragen,
och min moders hulda famn
var mig nog för dagen.

Döf ~~xx~~ för verldens sorl och gny
blind för allt som kan förföra
som en engel på en sky
sof jag på mitt öra.

Nordlig stormade ibland
då som nu derute winden.

Men jag märkte blott en hand
klappa mig på kinden.

Dagen liksom natten kom
lika lugn från himlens fäste.

Hur än klotet hvälfdes om
var min verld den bäste.
då var lifvet blott en dröm
om min färd till andra verlden
nu drar öfver tidens ström
förbi klippor färden.

Då var hvilan alltid lätt
ej från mödor och bekymmer
lugnet vår förstfödslorett
med vår barndom rymmer.

Hvi blef lifvets lugn så kort?
Då ur vaggans sömn jag vaknat
denna barndomsvän flytt bort
som allt mer jag saknat.

ACC. N:R M. 9415:21,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

H.K.H. Svea Rikes Arf-Prins

Joseph Frans Oscar

(Underd. dedikation af en aka-
demisk afhandling, utgifven &
försvarad i Upsala 1815.)

Det var en tid i Hellas fordna byggder
då skalden sjöng med lyran i sin hand
om hjeltens mod, hans segrar och hans dygder,
och Echo svarade från Gudars land.
Var det ej då, när fram i kämpaleken
den unge fursten steg med modig barm
att pröfva, trotsande och stark som eken
en ännu alldrig öfvervunnen arm?
Ej denna tid förrinna skall i jorden
Nej - fins en ådra af dess källa mer,
så tag, O! Hjelteburne Prins i Norden!
din lans och stöt i Thule-fjellen ner!
Och si! kring Manhem samma dag upprinner,
som himlen fordom omkring Hellas gjöt,
då Sångmön vägen upp till thronen finner
der dygga med hjeltmod ett blodsband knöt.
Ja! - Oscars namn i trofast Nord skall klinga
på Clios Cithra - mig det anar så
och hennes systrar hyllande omringa
den thron som Han skall en gång herrska på.

ACC. N:R M. 9415:22.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Werser.

Sönk ej sommarsolen ned om bergen?
Hade roserna ej bleknat än?
Syntes ej som höstens aftonsken
på naturens bleka kinder färger?
Likväl dröjer Flora kvar på stranden
och der vexer myrten i dess hår.
Se i bröllopsskrud hon bland oss står
blygsamt rodnande som aftonranden.

Ack, hur gerna ville jag ej måla
blott jag kunde dina anletsdrag,
der behagen om hvarannan stråla,
liksom i en evig sommardag,
icke dårad utaf tidens nycker
icke konstlad som så mången ann
är du enkel som en ros du fann
den du leende till barmen trycker
Jo- ditt öga, mildt som Frejas stjerna
säger ju att oskuld är ditt namn
ty du menar väl och ser så gerna
frid och kärlek kyssas i din famn.

ACC. N:R M. 9415:23.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ömma, goda! Hvem har sett dig wäl,
som ej hemligt i sitt hjerta vördar
dessa dyggder, frukter af din själ
mogna allaren, som höstens skördar?
Väl dig Martis son, som bergat dem,
som ett byte ur den heta striden.

Ack! hur lycklig vandrar du ej hem,
ty långt mer du hoppas han af tiden
Ja, då du ej längre anspråk har
på det sköna, smäktande och ljufva,
stå ju än Fredrikas dyggder kvar,
att de sista mödorna förljufva?
Dem skall tiden icke ens försmå
från två sälla makars hem bortföra.
Nej, vid Edens port, som Englar stå
de att tidens våldsamhet förstöra.

Men - ren faller harpan ur min hand
ej besjunga kan jag, tyst blott vörda
dig en sällsynt blomma på vår strand
som en lycklig yngling skulle skörda.
Ack! förlåt mig denna enkla sång,
som en främling åt dig offra vågat.
Om mitt hjärta mer än snillet lågat
så förlåt mig också denna gång.

ACC. N:R M. 9415:24

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skålar.

afsjungna på Oscars dag, den förste december år 1825. Mel. som Folksången.

Skål för vår Kung och Far

Vårt skydd och vårt försvar,

sjungom hans lof!

Det var på denna strand,

han sitt föreningsband

knöt med vårt Fosterland

sjungom hans lof!

Skål för dig, landets Mor!

som hjlten trohet svor

sjungom dess lof!

Nordens Semiramis

du Seinens Paradis

flyttadt på fjellens is

sjungom dess lof!

Skål för den Prins som gaf

Dagen det namn hvaraf

den fick sin glans.

Han våra dagars hopp

gick som en stjärna opp

öfver Nordfjellens hopp

vårt lif ä hans

ACC. N:R M. 9415:25.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skål för dig, Oscars brud
som klädd i vårens skrud
kom till vår strand.
Dig följde hoppets vår
i flydda vintrars spår
du hoppets blommor sår
på snötäkt strand.

Skål för den vördade
dottren af Wasarne!
Hon lefver än,
bilden af forna dar
hvad Svea fordom var
då Wasa spiran bar
ger hon igen.

=====

Till H.M. Konungen.

För dig som spiran bär
i dag hvart hjerta är
en jubelsång.
Du föddes - Sveas hopp
var då ett nyfött knopp
som dagen veckladt opp
på samma gång.

ACC. N:R M. 9415:26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Till H. M. Drottningen.

För dig, som hand i hand
går genom lifvets land
med landets Far.

Vår lofsång emottag,
du Nordens högtidsdag
med kärlekens behag
förskönat har.

Till H.K.H. Kronprinsen.

För dig som Folkens lag
Telldömma skall en dag
två kronors arf!

Ej får du kronor blott?
Nej, vida bättre lott
ren folkens kärlek gått
till dig i arf.

Till H.K.H. Kronprinsessan.

För dig - som i din famn
fortplantar Oscars namn
och Nordens hopp.
Vår sång ju vingar har?

ACC. N:R M. 9415:27.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Till alla väsens Far
en bön för Dig den tar
till Himlen opp.

Till H.K.H. Arfprinsessan.

För dig - hvars värde känns
ännu vid lifvets gräns
så fosterlänsk,
du som ett minne står
af flydda sälla år
och allmän vördnad får
af hvarje Svensk.

=====

ACC. N:R M. 9415:28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En sons röst från Elyssen
till sin sörjande mor.

Tårfull tränger sig din blick
in i Elysens dalar.

Säg hvem gråter du? Hvem gick
bort i förtid? Hör den röst som talar
vänligt derifrån.

Qvinna - söker du din son,
söker du mig bland de döde?

Torka tåren bort och tro
att ibland oss icke bo
de som klaga på sitt öde.

Stormen hviner utanför
men härinne lugnet, friden
icke skiftande med tiden
ingen afvund stör.

Jordens bullrande men tomma strider
icke till mitt öra nå.

Dygghden här ej orätt lider,
fast bland dödlige den skymfas så.

Derför vill jag inte byta
tro mig, ut en bättre lott
mot en värld jag hörde skryta
att hon väldet fått.

ACC. N:R M. 9415:29.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hastigt flygtade min lefnadstimma
och nu sitter kanske du hvar qväll
i din enslighet hem i ditt käll
sen den fallit, nattens dimma.
Uti dystra aningar
om min bortgång så fördjupad
som i molnen månen stupad
öfver grafvens boningar.
Dock - ej grubbla öfver lifvets gåta
fast den ligger uti mörker än -
icke dömdes du att gråta
evigt öfver den?
Blott en tid i grifterna förvaras
hvad vi ällskat här
till dess menniskan förklaras
sådan som hon evigt är.
Men om tanken faller än tillbaka
på min aska någon gång
och en sömnlös natt du skulle vaka
men den blef för lång:
Då om aftonstjärnan blickar
till dig genom fönstret ner,
är det jag, som till dig skickar
än en afskedskyss och ler.

ACC. N:R M. 9415:30.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Låt sen tåren i ditt öga
icke skymma bort det milda hopp
att de goda älla samlas opp
i det ljusa, obekanta höga
Och der råkas särekt vi
säg det - och gå sen min graf förbi.

=====

ACC. N:R M. 9415:3/.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Till Min Sörjande Vän.

En afton på Sophies graf efter trenne månaders
ägtenskap.

Ej längesen, då grönklädd vår
framdansade i skog och dalar
med blomsterkransar i sitt hår
liksom en brud i bröllopssalar
ej längesen jag söng ditt hopp
din sällhet och din fröjd på jorden
Men dagen som så skön rann opp
är ren i töcken insvept vorden.

På grafven sitter du min vän
som nyss i brudstoln satt - hvad stunder
på grafvens tunga sten - och den
du älskat, sofver derinunder.
Der aftondimman faller kall
utöfver gräsbevuxen tufva
och der bland hemska återskall
tyst klagar minnets turturdufva.

Jag ser dig i en enklings dräkt
dig luta öfver minnesvården
och hör "Sophie" som nattens fläkt
framsucka öfver kyrkogården

ACC. N:R M. 9415:32,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

framsucka öfver kyrkogården.
Jag ser dig broder! Lycklig nyss
uti en älskad makas sköte
åt stoftet ge en afskedskyss
då hvitklädd hamn går dig till möte.

Hvem, ropar du, och hvarifrån
jag känner dessa anletsdragen.
Är du väl samma himlens lån,
som gafs mig nyss på bröllopsdagen?
Men då var kinden rosenröd
och barmen som en lilja swellde.
Du blek och hemsk, som is kall död!
En hamn, som här sig för mig ställde.

Så säg - jag dig besvär vid Gud -
Ack! säg mig, hvem du mände vara?!
Då som ett Eols harpoljud
den bleka hamnen hördes svara:
Räds ej - känn din Sophie igen!
Ochfrukta ej den kalla handen
ty den tillhör dig ju min vän!
ännu uti de fjerranlanden.

ACC. N:R M. 9415:33.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jag kom hitned från dessa land
till dig med salightens helsning.
Jag lossad är från jordens band
se! kronan vittnar om min frälsning!
Hvi sörjer du? Jag lefver än
och dricker lif ur lifvets källa
och vid den källan vill din vän
med dig ett saligt möte ställa.

Snart rinna år och dagar bort
med böljorna i vida hafvet.
Snart ligger kanske innan kort
i stoft och aska allt begrafvet,
ty som en dröm är lifvet här
och när man upp ur drömmen vaknat
så öfverjordiskt säll man är
att ej man minnes hvad man saknat.

Allt är en dröm - Ack, ej så lång
skilsmessan - du blott så tycker
så lenge dessa fjättrars tvång
ännu den fria Anden trycker.
Men en gång lossar dessa band,
ej minns du då att nu du saknar,

ACC. N:R M. 9415:34,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

när på odödlighetens strand
i skötet af Sophie du vaknar.

Till dess farväl - dock skall hvar qväll
du går att ett besök mig göra
en hviskning att Sophie är säll
så sakta susa i ditt öra.

Så lid och hoppas som en man
som väntar på ett bättre öde
och vet det gift en röst som kan
ur grafven väcka upp de döde.

Farvä, farväl! hon så försvann
men du stod ännu kvar och tyckte
att henne som ditt hjerta vann
du än i dina armar tryckte.

Jag såg det - och skref opp min syn
jag sett med häpnad och med smärta
och sträckte händerna mot skyn
och bad för lugnet i mitt hjerta.

=====

Wid en graf.

Efter en väns död.

Kring de dödas läger stormen ryter
bådar i hvar fall förgängelse
och med omotståndlig kraft nedbryter
kärlekens och snillets altare.

Dödsbasunen öfver haf och länder
skallande af grafvens härold förs
som då åskan från aflägsna stränder
så på fjellen som i dalen hörs.

Redlighet och nit för ädla dygder!
O! när stod Er thron väl fästad här?
Liksom hjeltar ifrån Svithiods byggder,
I inkräkten gyllne verldars spher.
Men hvi flyn I, för hvar dödligt öga,
liksom syner uti villans natt?
O! I hemförlofvas till det höga
der ju alla dygder möte satt.

Än en grafvård åt den stilla dygden!
Än en tår på den förbrända kind,
Milda kärlek, Ömma mor för bygden,
ack, så sorg

ACC. N:R M. 9415:36.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ack så sorgligt klagar nattens vind.

Se en maka hölj'd af dok och dimman

irrar bland de mossbevuxna ben,

säg, hvem söker hon vid midnattstimman

för hvem miste månan nu sitt aken ?

Ingen svarar - heligt allvar hvilar

öfver grafvarna i nattens fred,

och okännlig glädjens Tärna ilar

att för sorgen slå sitt altar ned.

Då till skaran som der långsamt tågar,

hörs en röst som suckar Lindskogs namn

och i hopen om hvarann man frågar

Har den ädle evigt flydt vår famn?

Ja, försvunnen är han, som för möda

icke räknade vart pligtens kall

Nej, lik pelaren, lodrätt stod att stöda

våra fäders tempel undan fall

som med kraft i själen, lugn i sinnet

utan klander fyllde statens värf

och af dyggder, helgäde åt minnet

offrade på altaret sin skärf.

ACC. N:R M. 9415:37.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men hvi hvilat du ren bland de döda
Vi förgäves ropa dig igen
som långt upphöjd öfver jordens öde
i ett himmelskt sinne ler åt den
Ack! Förlåt om Dig vår klagan sårar
i den verld der idel gledje bor
Hvem kan liknöjd se en maka tåras
Se den faderslöse, se hans mor.

Hvilken syn! Hon till sitt hjerta sluter
den hon älskat - men en iskall famn!
Och den tår, hon vid hans åsyn gjuter
faller på den späde i dess famn.
I sin hemska nattgestalt hon sväfvat
sakta på en underjordisk stig
och för skuggan blott den hulda bäfvar
och förskrämd den späde gömmer sig.

Fatta mod! Det är den gode anden
som ännu engång besöker dig
och skall ofta från de blåa landen
ned till sorgens boning sänka sig
för att kyssa från ditt öga tåren
och upplyfta doket från din syn
för att vårda telningen af våren
som en engel skickad ned från skyn.

ACC. N:R M. 9415:38.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den stormiga qvällen.

Undangömt i skogens skygd
i en paradisisk bygd
syns ett tjell bort på en kulle
fastän enkelt utan prakt
finns ej något i vår trakt
der jag bättre ^{trifvas} ~~finns~~ skulle.

Tvenne ömma makar der
lifvets mödor och besvär
lätt förglömde - och hvem trodde
att väl stormens raseri
skulle störa lugnet i
detta tjell där friden bodde.

Der igenom skogens park
genom dalar, öfver mark
spegelklara vågor bryta
hvilka med sitt ljusa svall
till en prisma af krystall
sig för vandrarns öga byta

Ofta såg man förr de två
der i sommarqvällen gå
vid de blomsterrika bräddar.

ACC. N:R M. 9415:39.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ingen storm de visste af
dock för kärleken en graf
han i dessa vågor bäddar.

Månen steg en afton opp
blodröd liksom skogens topp
hade brunnit - så jag tyckte
Himlens vrede brann i skyn
döden såg med bister syn
efter rof - och rof borttryckte.

Himmel, hvarmed hade då
dessa ömma makar två
sig mot dina bud förbrutit?
Dem engång ej skonar du
nej, skilsmessan hade nu
mellan dem du fast beslutit.

Norden som ett budskap far
från den Evige och bar
dessa ljud till fridens boning:
"Gustaf! gör dig färdig nu
jag är dödens Engel ju?
Bed mig icke om förskoning!"

Orden föllo som ett dån

ACC. N:R M. 9415:40.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hvilket brusar fjerran från
himlens vidt åtskilda trakter.
Gustaf bäfvade dervid
och förs ur sitt tjell i strid
med de vreda himlens magter.

Nu den arme föll, ej kan
väl den svaga menniskan
emot stormens välde strida.
Fåfängt mer hans nödrop var
sköna maka, barn jag har,
ryck mig ej från deras sida!

Men - han döden fick till svar
då på starka vingars par
norden lyfter upp den arme
och i djupa böljors svall
störtar han - hvad olycksfall!
himlen sig ännu förbarme!

Kommer han ej mer igen,
är det icke möjligt än
att han vänder hem tillbaka?
Tänker hemma i sitt tjäll
ännu hvarje enslig qväll
Gustafs öfvergifna maka.

ACC. N:R M. 9415:4/.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men - han kommer icke mer
fåfängt hon till himlen ber
för sig sjelf och faderlösa.
Irrande kring fäldt och skog
söker hon hvad stormen tog
söka och de faderlösa.

Dock - du lugnar väl till slut
när det engång stormat ut
i det sorgsna lifvets öcken.
Och då kommer han igen
han och var förlorad vän
undangömd i grafvens töcken.

=====

Wid en ynglings graf.

Dröj ännu ett steg till grafven
ädle, sukkar jag idag

...

(Lucka)

ACC. N:R M. 9415:42.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Wid kyrkoherden H.B.Hammars Graf.
den 6 maj år 1862.

Till Zions berg, högt öfver jordens kullar
till lefvandes Guds ~~XXXX~~ stad din ande flytt
som åskans dån din sista helsning rullar
igenom skyn i segersång förbytt.

På Zions berg inunder lammets fana
du står och ser till oss i stoftet ner,
din eldsblick skingrar dunklet på vår bana
sjelf dödens dystra gård belysning ger.

Till Zions berg bortom de andra bergen
du längtade, ty lammet der du såg
och wid dess purpurfana matt blef färgen
som öfver jorden skön i qvällen låg.
"Guds Lam, som verldens synd i nåd borttagit"
dig upp från tidens strider winkade.
Det blod, uti hvars källa du dig tvagit
högt i din sista stund du prisade.

ACC. N:R M. 9415:43.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ur Gluntarna.

Hvad följden blir om folket fortfar så
att tusental per veckra emigrera
ej mycken tid behöfver spillas på
för att, om man så önskar, utfundera.
Åt fanders bär det med oss utan prut
sen hur det artar sig och dömen sjelfva:
det glesnar ren, hur skall det väl se ut
en tio år härefter eller elfva.
O.s.v.

Aftonpsalm.

Natten frid och tystnad kring mig gjuter,
sömnen tyngda ögonlocken sluter
men förrn kroppen sjunker i dess dvala
själen med sin Gud en stund vill tala.

Denna dag har flyktat som de andra
en dag mindre har jag kvar igen.
Iannan kort jag lemnar wandringsstafven
närmre än i går jag har till grafven.

Gud, Min Gud! O! Lär mig du besinna,
hur skyndsamt mina dar förrinna

ACC. N:R M. 9415:44.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hjelp mig du, att ej i flärdens villa
lifvets tid och själens lugn förspilla.

Inför dig och för din Englaskara
påmin mig att jag en dag skall svara
för hvar syndig fröjd jag ej försvurit
för hvart steg som ej till himlar burit.

Gud, mitt hjertas anförvandter skydda,
stäng all oro från de frommas hydda,
men, om den blir hunnen utaf smärtan,
låt din tröst och hinna deras hjertan.

A
Allas huldhet, som mitt lif försköna,
må jag söka att med kärlek löna
och i mina stilla aftonböner
slutas de och alla jordens söner.

Allt förtror jag i ditt milda sköte
och går trygg min hvilas stund till möte
Werlden och dess oro jag förglömmer
och om Gud och bättre werldar drömmer.

ACC. N:R M. 9413:45

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och när döden sömnens broder gjuter
lugnet kring mig och mitt öga sluter
då af inga sår jag känner svedan
när jag vaknar är hos Gud jag redan.

ACC. N:R M. 9415:46.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVWid en dags slut.

Oändlige, en dag har gått till ända
med fridens gåfvor kommer natten still
uppå din vink sig tusend stjärnor tända
och tusen verldar störta när du vill.

Men ej på fästet blott, nej, i mitt sinne
O! tänd hvar afton dina stjerner opp
att ljusst och klart det blifva skall derinne
och kärlek heta de och tro och hopp.

Allt är så still - allt werldens larm det döfva
har tystnat af och sömnen nalkas nu
O! du som vakar när vi alla sofa
min hvilas stunder, O! välsigna Du.

Blott dig jag har, jag intet, intet saknar
och intet då mitt hjertas frid förstör.
I dig jag somnar och i dig jag vaknar
i dig jag lefver och i dig jag dör.

Hemlängtan.

Jag vet ett land af idel ljus hvars sol går alldrig ner
det goda land, det fadershus, der ingen gråt är mer.
och der skola alla Guds vänner en gång
församlas vid englabasunernas sång
och lefva med Christo i himmelsk ståt
och alldrig, alldrig skiljas åt. Hvad, aldrig skiljas åt?
Nej, aldrig skiljas åt! Hvad, aldrig skiljas åt?
Nej alldrig skiljas åt! Men lefva med Christo i himmelsk ståt
och aldrig, aldrig skiljas åt.

O Gud, af nåd och kärlek full: Jag längtar komma dit
och för din sons förskyllands skull, jag har dertill och lit.
Den blodsvett som flöt i Getsemane ner,
de såren, det blodet på korset jag ser
De säga mig hjorden för Gudi står
som täcka (?) och för köpta Får. Hvad, täcka köpta får?
Ja o.s.v.

Jag ser ett Lam på Zions berg, jag ser en skara stor
i hvita silkets enda färg, jag hör en sångar-Chor
De sjunga med salig, tillbedjande röst
Lof, ära ske lammet som oss hafver löst,

ACC. N:R M. 9415:48.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

oss Gudi med blodet igenlöst en gång
det är de frästa själars sång, Hvad? Löst oss på en gång?
Ja, löst oss på en gång, och det är himlens sång. Ja, himlens
enda sång.
Så skall det ock här bli vår enda sång
om lammet som oss löst en gång.

* Der har då fogeln funnit hus och svalan fått sitt bo -
dock tro ät tro och grus är grus, ej hel ej ostörd ro.
Ej ännu vi skåda vår himmelska skatt
och fiender inga och själen blir matt.
Wi sjuka vi bida, ack vore vi der
hvar ingen brist eller sorg mer är. Hvad, inga brister der?
Nej! Inga brister der! Och inga sorger der! Nej, inga sorger
der!

Ack, saliga tidpunkt, ack vore vi der,
hvar ingen brist eller sorg mer är.

När skall det ljufva Herrans år med fröjd och frid gå in
då trötta själen komma får i Himlaglädjen in.
Der tro hopp och väntan, ja vaka och we
förbytes i njuta och smaka och se
der öga mot öga wi skåda vår vän

ACC. N:R M. 9415: 49.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den milde trogne Frälsaren. Hvad? Få vi se vår vän?

Ja, evigt se vår vän! Hvad, skåda frälsaren?

Ja, skåda frälsaren.

O himmelska sällhet, få skåda vår vän,,

den milde trogne Frälsaren.

Men fromme Gud oss nådig var, omhägn' din arma hjord!

förvara dem du vunnit har genom ditt namn, ditt ord.

Ja Amen! Den herden som dog för sin får

är evigt densamme i dag som i går

och ville vi skåda hans härlighet der

och evigt blifva der han är. Hvad, blifva der han är?

Ja, blifva der han är.

Och skåda honom der? Ja, skåda honom der.

O himmelska fröjder: Se honom der

och evigt blifva der han är.

=====

Fader, jag vill att der jag är skola de ock vara med mig som du

mig gifvit hafver att de skola se min härlighet, som du mig

gifvit hafver. Joh: 17:24.

ACC. N:R M. 9415:50.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Här kommer en främling från fjerran ort. Låt opp! Låt opp!
 Han jästa vill i ditt hus, dess port låt opp, låt opp!
 Hans blick är kärlek hans röst är frid. Låt opp! Låt opp!
 han stillar blödande hjertans strid. Låt opp! Låt opp!
 Och hvar han kommer och finner hus, låt opp! Låt opp!
 så blir der nattvard och frid och ljus. Låt opp! Låt opp!
 Vill du då hafva i hjertat ro, Låt opp! Låt opp!
 och vill du lycklig på jorden bo, Låt opp! Låt opp!
 och vill du alltid Guds vägar gå, Låt opp! Låt opp!
 och vill du saligen himlen nå, Låt opp! Låt opp!
 Och låta upp är blott taga mot, Låt opp! Låt opp!
 den skänk han fört till din dörr, din fot - tag mot! Tag mot!
 Har du ej städat, är du ej ren, likväl: Låt opp!
 han själf dig renar och hälst allen - låt opp! Låt opp!

=====

Guds barn jag är! O saliga ro och glädje!
 Guds barn jag är. För hvem skall jag säga min glädje
 - För Gud vill jag säga min glädje!
 Guds barn jag är, o! saliga ro och glädje!
 Guds barn jag är! Med häpnad jag arme det säger.
 Guds barn jag är: O Gud, är det sanning jag säger?
 Ja Gud, du ju själf det så säger!
 Guds barn jag är, med häpnad och fröjd jag det säger!

ACC. N:R **M. 9415** 51.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Halleluja! Nu skapelsens råd jag har funnit,
Guds barn jag är! Försoningens mening jag funnit.
Förlorade barn har han vunnit
Halleluja! Nu målet för lifvet jag vunnit.

Hur ^{rik} rik jag är! Fast fattig jag wandrar på jorden.
Hur hög jag är! Hur härlig för Gud är jag vorden!
Sen sonen gått ringa på jorden.
Guds barn jag är! Hur hög och hur rik är jag vorden!

Halleluja! Ditt lof, o vår Fader vi sjunga!
Halleluja! var prisad af hjerta och tunga,
var prisad af gamla och unga!
Halleljua! vi här och i himmelen sjunga.

=====

ACC. N:R M.9415:52.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Wid Fru Stjerströms Jordfestning.

Lifvet är en ständig kamp och strid,
ack, hur ringa fröjd på jorden finnes.
Kampen varar dock blott en liten tid:
grafven öppnas - med den friden vinnes.
Genom tysta grafvens dunkla port
leder vägen bort till sällhets ort.

Den, du ofta slöt uti din famn
hon, som var din tröst, ditt stöd på jorden
sänkes ned i grafvens kalla hamn
men dess ande är förklarad vorden.
Hon har slutat lifvets kamp och strid
njuter med de sälla evig frid.

Make! Fränder! Stillen smärtans tår!
Jordelifvet knappt en suck förtjenar.
Sorg och möda följa i dess spår,
ack hur ringa fröjd det oss förlänar.
Hoppet ägen i ju att igen
en gång finna åter hjertats vän.

=====

ACC. N:R M. 9415:53.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sveriges och Norges Drottning

död den 30/3 1871.

Ett ilbud nyss på molnens svarta vingar
flög ut så dystert, hemskt från Mälarns strand
och hvarje hjerta sorgens bud det bringar
från fjellens snö alltintill Beltens rand,
ty Nordens drottning, tillbedd af oss alla
den Högste welat till sitt rike kalla.

Den kallelsen till alla engång ljuder
en får den senare, en annan förr,
men lyda måste alla då den bjuder
för hvarje dödlig gläntar grafvens dörr.
För dem som bo i gyllene gemaken
som kojans barn inunder låga taken.

Och liksom ingen, då han kom till verlden
hit förde något med sig, lika ock
ej heller någon på den sista färden
tar med sig något under kistans lock.

Ehvad vi varit arma eller rika
i döden äro vi hvarandra lika.

ACC. N:R M. 9415:54

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hvad? Lika! skall då till den sälla stranden
som speglar sig i ljusets morgonvåg
ej något följa oss? - Tar lösta anden
alls intet med sig på sitt återtåg,
ej något minne ifrån jordens dalar
som än ur grafven om en lefnad talar.

Förvisst - ej dödens hand fast mäktig vorden
förmår dock hjertats drag att plåna ut.

Hvad bäst du verkat, ädlast tänkt på jorden
dig troget följa skall vid banans slut.
Och kärlek, kärlek, alla dygders moder,
den följer, vittnar mer än ärans stoder.

Och dessa skatter - hjertats skatter sköna -
dem egde du, O! Drottning, oss så kär,
det diademet skall ditt minne kröna
och det i grafven ock du med dig bär.

Hvad nordbon älskar högst hos dig han funnit
- en öppen själ, som för allt ädelt brunnit.

ACC. N:R M. 9415:55

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En ständig vår du finner ej i Norden
"blott evig trohet blomstrar nyfödd der",
så sjöng en skald, en son af fosterjorden
hvars milda stämma hvarje svensk har kär.
Du helsades af honom med den sången
då Nordens strand dig mottog första gången.

Och trofast Norden ock din bild skall gömma
ditt minnel ljusklädt som ditt hemlands vår
skall evigt lefva med din kärlek ömma
ty på det minnet icke tiden rår.
O! Sent om nånsin Nordens land skall finna
din like såsom maka, mor, förstinna.

-e.

=====

ACC. N:R M. 9415:56.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Carl 15 död.

Du for från ditt Skåne, vår hertig och kung
Du for - och du kommer ej åter,
så tag då vårt afsked! Båd gammal och ung
med blicken dig följer - och gråter.

Du ofta kom hit till vår kära provins
när bokarna kläddes om våren
och alla vi minnas vår kung och prins
alltredan från ynglingaåren.

Här gick du ibland oss, af hög och af låg
af fattiga älskad och rika.
Det finnes ej någon, som en gång dig såg
och icke höll af dig tillika.

Hör efter hos bonden, som plöjer sin jord
densamma som fäderna hade,
och alla de känt dig och gömt något ord
som vänligt kung Carl åt dem sade.

ACC. N:R M. 9415:57

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Du for nu mot norden, där björkarna stå
och skaka de gulnade lockar
och himlen, som sommaren färgade blå
nu höljes af skyarnes flockar.

Du for till den staden vid Mälarens strand
der väntad du länge har varit
dit upp stod din längtan från främmande land
till hvilka, o konung, du farit.

Din färd går än längre, du dröjer ej der,
du far till de saliga landen
om hvilka du drömde i tankarna här
der fri och lycksalig är anden.

Vi följde dig troget, vi följa dig än
med saknadens blickar så ömma,
som de, hvilka följa en barndomens vän
hvars drag ej vårt hjerta kan glömma.

Du kommer ej åter, vi se dig ej mer
vår klagan af suckar förqväves.
Ditt Beckaskog, käre, dig mera ej ser
Kung Carl wi der vänta förgäves.

ACC. N:R M. 9415:58

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Dit kom du ibland och der triffdes du wäl
wi minnas de stunderna dyra.

Naturen, den rika, der gladde din själ
der lekte din pensel och lyra.

En suck genom lundernas kronor nu går
från hösten som redan är inne,
och böljan mot stränderna klagande slår
och dysten vi aftonen finne.

Men se mellan skyarna mörka och grå
går månen sitt silfver att sprida
och stjernor dig lysa på vägen också
med strålande blickar och blida.

Och hvar du far fram till din konungaborg
ditt folk har dig följt uti spåren,
och smygande tåren förrådde dess sorg
och blommorna, strödda på båren.

Så lemna ej alla här nere sin werld
Den trösten ej måna här eger
Du bortgår, Kung Carl, men så skön som din färd
är ingens, som vunnit en seger.

ACC. N:R M. 9415: 59.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ej blodiga bragder ha bundit din krans,
som villigt dig räcket af alla.
En makt, hvilken strålar med mildare glans
den band, och vi kärlek den kalla.

Farväl! Ditt skåne sitt afsked dig bär
af hjertat fast fattigt i orden.
Du älskad har varit och älskad du är
som konungar få här i Norden.

=====

ACC. N:R **M.9415:60.**LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVFadersrådet.

Min son, besinna de tingen tre
på dem de dödlige snafva,
och öfver sig samla osägeligt we
och neder i jorden sig grafva.
Hvad herrligt blir ej den yngling af
som ej war någonsin lustans slaf
ej heller werldens och Ödets.

Wet: Lustan är en försåtlig ting
för den må du grannt dig akta.
Bland nöjets blommor en orm i ring
hon ligger och rör sig sakta.
Tills hon ditt dårade hjerta når
då hugger hon till och ger dig sår
dem jordens örter ej läka.

Och werlden är en fåfänglig ting
som ömsom gråter och skrattar
för hennes bifall med bråk och spring
du hufvud och fötter mattar
tills tård och trött du ej mer förmår
då vänder hon ryggen till dig och går
att andra locka och gäcka.

ACC. N:R M. 9415:61.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men ödet är en inbillad ting
på hvilken du orätt skyller
när feg och redlös du drifver kring
för vinden som seglet fyller.
Till dess du kantrar på dolda skär
- för sen din ånger och suck då är
att du ej höll uti styret.

Så styr ditt hjerta och qväf i tid
der inne hvar oren låga!
Sök framför allt ditt samvetes frid
och känn din ädla förmåga.
Stå sedan trygg, en man för dig sjelf
på egen botten, och blicken hvälf
med tröstfullt hopp åt himlen.

=====

ACC. N:R M. 9415:62.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ett ljuft minne.

Små fötter sprungit uppå golfvets trä
ett lockigt hufvud låg uti mitt knä
en liten hand så silkeslen och fin
med namnlös fröjd jag ofta slöt i min.

Nu är den blekna'd, läpparnas korall,
den lilla varma hand är blek och kall,
och ögats eld och kindens friska glöd
ej äro mer - min älskling ligger död.

Han dog som blomman dör vid höstlig il
som muntra ärlan föll för jägarns pil
han somnade så lugnt min hjertes katt
som vågen somnar uti sommarnatt.

Uppå min lilla gosses tysta bo
små blyga blommor uti mullen gro
och enkelt kors med hoppets ord uppå,
bland rosor syns på skoflad kulle stå.

ACC. N:R M. 9415:63.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Han dog så ung. Hvem vet om år han fått
om han alltjämt på dygdens stigar gått.
Om ej, ett vilset barn, i lifvets strid
han glömt som mången ann sin barndomsfrid.

Sof gott min son vid jordens hulda barm
så godt som förr uppå din moders arm
en gång i englars vita högtidsskrud
jag råkar dig, mitt söfda barn, hos gud!

H.S-M.

=====

ACC. N:R **M. 9415:64.**

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Björkens saga.

Vid den klara rand
af en blomstrik strand
sjöng en björk ibland
sina gröna visor,
och jag hörde då
i hans gren derpå
och så sjöng han en gång så:

Ack, jag wet, jag wet,
mången hemlighet
Mången flicka gret
inunder mina grenar.
Mången yngling såg
här så varm i måg
på den klara insjöns våg.

Klara månan sken
på min gröna gren
och så kom der en
som skar namn i barken.

ACC. N:R M. 9415:65.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

men det var blott ett
och han kysste det
men det har ingen, ingen sett.

Nästa afton kom
der en flicka som
såg sig ofta om
och skar namn i barken.
Men det var blott ett
och hon kysste det
men det har ingen, ingen sett.

Klara månan sken
åter på min gren
och så kom der en
och så kom den andra.
Tyst liksom en hamn
sökte vännens namn
i min trogna, hvita stam.

Men min hvita stam
stod der allvarsam
och nu smög der fram

ACC. N:R M. 9415:66.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hvad de båda skrifvit.
Och de märkte nog
hvad som stod i skog
och jag såg derpå och log.

Och nu hände så
att de båda två
togommiste då
och ej kysste trädet.
Lilla vän hur lätt
händer icke det
amen det har ingen, ingen sett.

Och nu flög ett sken
öfver rot och gren
och en susning hven
igenom trädetts knoppar
och en stjernas tår
föll i vindens spår
ner på jordens korta vår.

=====

ACC. N:R M. 9415:67.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVSnöfallet.

Fall, lätta snöflock, fall och bädda grafven kall,
det bröst som sjuder här, längtar svalkas der.
Och sen jag sänkts dit ner, fall snöflock ännu mer,
att jag må blifva gömd, så gömd som jag är glömd.
Och ingen moder skall besöka grafvens vall
och ingen fader kär skall fråga hvar jag är.
Dit ingen syster går att fälla sorgens tår
och ingen broders bröst skall sucka efter tröst.
Och ingen enda vän skall vända dit igen
att på den hvita snö en hågkomstblomma strö.
Och hon som var mitt allt skall gå deröfver kallt
med brudgum arm i arm så öm, så kärleksvarm.
Fall, kalla snöflock fall, gör grafven dubbelt kall
att stelnat hjerta då ej åter börjar slå.

=====

ACC. N:R M. 9415:68.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Födas, gråta, di och lindas
jollra, krypa, ragla, gå,
agas och till lexan bindas,
leka, stadgas, tankar få,
Älska, giftas och fullbordas,
dras med lycka, sinne, kropp,
sjukna, plågas , dö och jordas
det är menskans lefnadslopp.

=====

ACC. N:R M. 9415:69.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jag tänkte stolt vid femton år
För mig hvart manligt hjerta slår
jag har nog tid att välja.
Jag fick så mången kerlig blick
och mången kurtisör jag fick
jag kunde dem ej tälja.

Men allas tycke trodde jag
berodde af mitt välbehag.

Vid sjutton år så glad jag var
och då jag i mitt sinne bar
ett litet hemligt tycke
än för en ung och skön dansör
än för en trägen kurtisör
som smickrade så mycke
Men hvarje tycke blef helt kort
och af ett annat blåstes bort.

Vid tjugo år jag märkte nu
att en och annan blifvit fru
af mina unga vänner.

Jag började att tänka då
Du får väl gifta dig också

ACC. N:R **M. 9415:70.**LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

det är så godt om männer.

Blott åt en grefve ung och skön
ger jag min hand som trohetslön.

Och tretti år jag fyllde snart
kurtis och smicker, allt var rart,
jag började att vänta.

Åt alla sidor se mig, om

om ingen gammal ungarl kom
som hade gods och ränta.

På grefvar tänkte jag ej mer
men hoppades på en sekter.

Vid fyrti år jag ensam stod
och sjunket var mitt öfvermod
på man var ej att tänka.

Jag ville gerna blifvit fru
åt någon gammal stöfvel nu
med utsigt att bli enka.

Men hur jag lade krokar då
fick jag dock ingen fångst derpå.

ACC. N:R M. 9415:7/

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nu femti år jag fyllat har
och för mitt öde afgjortt var
att hymen mig ej ämnas.
Jag säger nu att giftermål
och karlar jag platt intet tål!
Jag med förakt vill hämnas.
Men kommer något anbud än
så tar jag mina ord igen.

=====

ACC. N:R M. 9415:72.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En annan gång.

När flickan ung och blomstrande
omfladdras af beundrare
hon ingen af dem lyssnar till,
men också ingen mista vill
och fria de, till hvar och en
hon svarar listigt: Kom igen
nu kan jag inte svara men

En annan gång.

I fönstersmygen på en bal
en yngling står och hemska qual
förtär hans bröst ty nyss han fann
sin flamma dansa med en ann.
Han ryter: Qvinna! Darra! Skälf!
Jag kastar mig i närmata elf!
Men tänker likväl för sig sjelf

En annan gång!

En fru med döttrar träder in
uti en handelsbod så fin.
Bokhållarn plockar disken full
af varor med och utan tull.
Och när de allt begapat ha
då sirligt niga damerna
Och säga: Tack, vi handla ska - en annan gång.

ACC. N:R M. 9415:73.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Två barndomsvänner stöta hop.

Den ene kommit högt i rop
är rik och hugnad med kraschan,
den andre blott en fattig f-n,
hörs ropa: Se goddag min vän!
Ursäkta, svarar riddaren,
nu har jag litet brådtom, men

En annan gång!

En köpman hotas med cession
han söker hjälp hos en person
en gammal riktig hederskropp
som sjelf han hjälpt på fötter opp,
och hederskroppen träffar han
men får till svar: Just nu minsann
är det omöjligt men jag kan

En annan gång.

Till en i siden insvept dam
en stackars trashank räcker fram
sin slitna mössa och begär
en salnt om än den ringa är.

Men damen drar fram näsduken
ser upprörd ut och suckar sen:

Nu har jag inte vexlat men

En annan gång.

ACC. N:R M. 9415:74.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Så går det till på vår planet
och den som vill betifla det
han är en öfverlycklig själ
som riktigt frodas och mår väl,
ty han haft tur i sina dar
som allri uti lifvet har
på nån begäran fått till svar:

En annan gång.

=====

ACC. N:R M. 9415:75.Romanse.

Ur stormarna ser jag en aflägsen hamn
dit kärleken vinkar så blid.

Jag söker ej guld, jag söker ej namn
jag söker blott kärlek och frid.

I undangömd dal vill jag bygga och bo
der uppslå mitt ensliga tjell,
för mig slår väl ock något hjerta vars tro
min hydda, min lefnad gör säll.

Kanhända mig möter på vandringens tåg
den engel som uti drömmen jag såg
Den engel jag känner förut
och såg fastän drömmen var slut.

Och kanske han skyndar från nöjenas sal
att lyssna till enslingens sång
och följer mig sen till min lyckliga dal
och finner ej hyddan för trång.

Och viker ej sedan mer bort från sin vän
men gläds åt det sköna förbund
der själarne känna varandra igen
två syskon blott skilda en stund.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 9415:76.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hvad vore väl rykte, hvad vore väl namn
ack - blomster dem vindar förströ.

Mot sällheten att i den älskades famn
så ljuft att få lefva och dö.

Men kanske att döden, först döden mig ger
den sällhet som lifvet ej gaf
att ängeln jag sökte då först mot mig ler
när dödskransen binds på min graf.

=====

Hjertat brinner
af en oro städse ökt
söker hvad det icke finner
finner hvad det icke sökt.

ACC. N:R M. 9415:77.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Gammal ungkarl.

Jag så illa ställde
så att hon fick öfvertag
fick för mycket välde.

Går jag in och går jag ut
hon beständigt träter.

och hon knotar väl till slut
på hvar bit jag äter.

Blott en sup men aldrig två
vågar jag att taga...

Ack, en ungkarl är ändå
mycket att beklaga.

Om jag hade sökt en brud
uti unga dagar!

Men jag hädade, o Gud,
dina visallagar.

Liksom mången förde jag
då en flyktig lefnad
nu jag pliktar hvarje dag
med mitt lugn, min trefnad.

Ack, jag kunde vårdas nu
af en huldrik maka,

ACC. N:R M. 9415:78.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och en dotter kunde ju
vid min sjuksäng vaka.
Raska söner kunde stå
en gång vid mitt läger
att mitt sista afsked få -
nu jag ingen äger.

Nu af ömhet jag ej vet,
blott af legda händer.
Sträfhhet, snäsor och förtret
hvert jag helst mig vänder.
Dertill ångern för mig står
som ett hålögt spöke
Ropar: Hvad du lida får
hos dig sjelf du söke!

Yngling, du som sjelffförnöjd
ler åt flickors skara,
tro mej, det är ingen fröjd
gammal ungtkarl vara.
Än du vägen välja kan
som till sällhet förer,
o! Besinna unge man
hvad din frid tillhör.

=====

ACC. N:R M. 9415:79.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ola Nilssons i Kärrdala död

den 13 februari 1885

Och hans hustru Annas död

den 22 februari s.å.

Joh.ev.13:7.Det jag gör vet du icke nu. Härefter skall
du det få veta.

Har du sett hur träden fälla sina löf för höstens vind?
Har du sett hur färgen vissnar på den fagra rosens kind?
Mera djup den sorgen kännes som sig borrar i vår själ
då vår far och mor vi älskat säga till vårt hem farväl.

Då inunder locket matta ögat gömt sig har
då de kära läppar kallnat och vår röst får intet svar.
Då den älskade gestalten för oss ligger blek och stum
och vi måste bära ut den, ned i grafvens rum.

De ha endast gått i förväg till ett mycket bättre hem
till ett land der ros ej vissnar och der Gud hugsvalar dem.
Sege,sege der de njuta, sege,sege sjunga de
der de med de frälstas skara samlas kring sin Frälsare.

Aflidna hustrun begrafdes den 4:de mars, då dottern
Mathilda efter jordfestningen sammanvigdes med landtbruk.
Lars Persson från Hagerstad. Båda hade af Ola Nilsson
innköpt egendomen nr 13, och gäfvö den namnet "Hagedahl".

ACC. N:R M. 9415:80.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Furstens klagan.

Ack, lycklig den som sin famn fått sluta
den hulda bild som var ens lefnads sol!
som njuta fått den stund så skön,
af tvenne hjertans vaxelbön -
och lifvets fröjd fått njuta.

O, fråga ej varför i bland mitt öga
i stilla vemod fäller saknads tår!

Ack, hårda ödet viskar Glöm!

Var stark, den bittra kalken töm!

Höj blicken mot det höga!

Det gifs ett qual för heligt att bli skådat
af menskoöga när i smertans natt
kärlekens blomma: Tro och hopp
för evigt vissna i sin knopp
och lemna hjertat såradt.

Säg, hvarför skall så tungt och bittert trycka
den furstekrona som mitt hufvud bär?

O, att jag vore odalman!

O, att jag vore fri som han!

Då fans för mig ock lycka!

ACC. N:R M. 9415:81.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men ack, ej under puprurn klappar gerna
ett hjerta fritt från tvångets kalla hand!

Nej, pupurmanteln endast gaf
åt hjertat hemgift att bli slaf!

Dock, lys min kärleks stjerna!

I dödens stund du blir min väna stjerna,
som leder mig till ljusets sköna land,
der börd och rang ej ega namn
der jag får sluta i min famn
mitt lyckas brud, min tärna.

Fanny, hulda tärna!

Prins Gustaf?

=====

ACC. N:R M. 9415:82.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En ungekarl vid 30 år.

Jag skulle mig en hustru taga
en plåga både natt och dag,
som skulle gräla jämt och klaga
och finna ingenting i lag.
Jag skulle för en kvinna darra
nej mitt förstånd mig bättre lärt,
mig ej i oket låta narra
och än mig hymen icke snärt.

En hustru - hvilket kors att draga
min skuldra är försvag dertill.
Och har jag något nu att klaga
i ensamhet jag klaga vill.
Och om en njutning jag består mig
så vill jag ej ha split och groll
och om jag någon gång förgår mig
så flyr jag ~~ixxx~~ visligt all kontroll.

Som gift, när himma jag skulle skriva
och det var brådt med hvarenda rad
jag nödgas med min hustru klifva
i bodar och på promenad.

Det der du gerna kunde köpa!

Ack, kan jag inte få det der?

ACC. N:R M. 9415:83.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och vill jag ej i snaran löpa,
så blir hon genast sur och tvär.

Tänk, huset fullt utaf mamseller
och kärringar i hvarenda vrå
skor som knarrar och skåp som smäller
och skojs och kif utaf ungar små.
Jag dessemellan finge höra
hur pigorna förstört det der,
och läkarhjelp för Lottas öra
och kolt och skor till lille Per.

Och dröjer jag för länge borta
ibland vänners glada lag
så kommer lynnet snart till korta
och hon blir tvär guds långa dag.
Om natten finge jag ej sofva
för barnaskrig och för tandvärkspjunk,
nej frihet är en himlagåfva,
må allting ha sin jämna lunk!

ACC. N:R M. 9415:84.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nej bort med alla giftastankar
för dem jag ger ej en pris snus.
De äro alla skumma dankar
emot sjelfständighetens ljus.
Nej frihetskänslan mig skall visa
den väg jag vandra har
och unkarlslifvet det vill jag prisa,
och lefva unkarl i all min dar.

=====

Förtvifla ej, när hvarje solglimt rymmer
ifrån din himmel, nedlägg vapnen ej-
det ilar bort, det moln din utsigt skymmer
ty solen sjelf är ej förmörkad, - nej!

ACC. N:R M. 9415:85.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Lifvets saga.

Liten stump jag sjunga vill
och till ämnde vill jag taga
lifvet och dess gamla saga
ty den kan jag utantill.

I vår ungdoms paradys får vi namn af mamma
och af pappa med det samma
alfabet och tupp med ris.
Af magistern med linjaln
får vi stut och långa lexor
bli studenter, gå på sexor
och ta slutligen kamraln.

Menskans framtid är fördold
ödets djup kan ingen loda
några vägar äro goda
andra dra för hin i våld.

En blir köpman med avance

ACC. N:R **M. 9415:86.**

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

en bankrutt blir och förlägen,

en går ämbetsmannavägen

tar lektion i priffurance.

En blir satt på domarstol

en får lager omkring pannan

en blir doktor och en annan

blir en hund på basfiol.

En går in vid ränteri

en blir länsman och förmögen

en får ärfva hela högen

en blir fast för slottskansli

en blir statsråd, en traktör

en som ärkebiskop slutar

en gör piller, en gör strutar

en blir brännvinskontrollör.

ACC. N:R M. 9415:87.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En får svälta som adjunkt
en blir knekt och får en fröken
en som biskop mår som göken
en blir ingenting helt lugnt.

Åren gå i tripp och traf,
blommor vissna hela knippan
tiden står med pudervippan
innan man vet ordet af.
Är man nackstyf blir man mjuk
lifvet har sin egen skola.
Bäst som vi oss unga sola
ha vi ryggvärk och peruk.
Jubel-éller jämmerrop
lyckans månsken eller nedan
När som döden kommer sedan
grinar han åt alltihop.

E. Sehlstedt.

=====

ACC. N:R M. 9415:88.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Rätta tiden att älska.

Ack liksom rosens späda knopp
så spirar kärleksakta opp
Ja, ros och kärlek båda två
i maj sin blomning nå.

Och den som rosen önskar få
i maj han helst bör passa på
ty ack, den doft som bor deri
är eljes snart förbi!

När jag henne frågade på skämt en gång
sådan lät min älskade flickas sång:

Svara mig, när är den tid
för hjertan två att älska vid?

Skrattande hon sade: Du är en tok
har du ej läst i naturens bok?

Vet då, den bästa tid ditt får
att älska är vid tjugo år

precist prisist vid tjugo år
i högsta blomning kärlek står

ack ja, ack ja vid tjugo år
den i högsta blomning står.

ACC. N:R **M. 9415:89.**

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Talas(Men ett litet uppskof
kan väl inte skada. Hör på!)

Får rosen luft hon reder sej
af luft dock menskan lefver ej
Skall kärlek blomstra frisk och sund
den bör ha stadig grund.
Att därför skaffa mynt, kling kling
jag måste vandra verlden kring
ack, komma hem med fickan full
af silfver och af gull.

Men förstås på vandring från ort till ort
man märker ej hur tiden slinter fort
Fins många faror dertill minsann
som man ej beräkna kan.
Tänk om man skulle likt Robinson
kastas på en ö af vild cyklon
och komma hem med gråa hår
vid fyllda sexti år.

Talas(Men invänder hon)

Vid sexti år, nåh väl, hvad då?
det är ju ej försent ändå.
Ty kärlek just vid sexti år

ACC. N:R M. 9415:90.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sin högsta mognad når.

Ja rätt hon har, ty kärlek sann
till lifvets slut den räcka kan.
Är salig fröjd, är himmelsk tröst
uti ett menskobröst.

En manlös lust i lifvets vår
en fridfull hamn på gamla år
den löser smärtans törnetagg
med milda tårars dagg.

Kärlek är den makt som i vårens stund
lockar tusen blommor i markens ~~färring~~ ljung
och låter tusen foglar små
sin jubelsång i rymden slå
Kärlek manar frugten ur jordens famn
all naturen lefver i kärleks namn,
ja, så långt mennskligt öga når
dess välde evigt går.

Se, därför kärleks makt består
vid gamla som vid unga år
och därför finnes ingen tid
som kärlek kan bindas vid.

(?)

ACC. N:R M. 9415:91.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVI afskedets stund.

Tänk någon gång på den, hvars hjerta gömmer
din englabild så troget inom sig.

På den, som ofta hela världen glömmer
att blott i stillhet tänka få på dig.

Tänk någon gång, när du en blomma plockar
på den hvars lif så föga blommor har
som evigt mins de ljus rika lockar
och evigt mins ditt blåa ögonpar.

Tänk någon gång när dagens sol sig sänker
och fiskarn sakta gungar hem på sjön
på den som evigt, evigt på dig tänker
och ber för dig till Gud så mången bön.

Tänk någon gång, när nattens klara stjärna
en helsning skickar ifrån fästet blå
på den hvars tanke flyr till dig så gerna
nej, glöm mig du, jag mins dig nog ändå!

ACC. N:R **M. 9415:92.**LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En liden bid frå Ysta
 der lå Per Mårtens går - i vår.
 De hade trinna hästa å granna kör o får,
 men bäst å allt va Bänjta - ja -
 för all dränja länjta - ja -
 ad få'na te sin fästemo och dela hennes brö.
 Te marknad i Ystad
 dra folk i långa rar - frå dar
 å did for osså Bänjta å skulle köva kar.
 Å moer sa: Gomaren - ja -
 å pruta bra på karen - ja -
 men ajta dej bå först å sist för tjyvars argan list.
 Men häradsdomarns Ola
 han bjö na opp på kopp me dopp
 å Bänjta som va fryssen hon gick på Süam (?) opp
 å hont hon sto o tacka - ja -
 å hont han sto å snacka - ja -
 å hållde sina granna tal, han hennes hjerta stal.
 Å moer så på Bänjta
 att hon sitt hjerta misst - så visst
 å häradsdomarn dömde, att som det skett med list
 så skulle Ola ta na - ja -
 å sedan allti ha na - ja -
 för den som har sitt hjerta misst
 ska tjyven ha te sist. (Henrik "anér.")

ACC. N:R M. 9415:93.

Bagarevisan.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

I Södertälje min mor var bagareänka
å sålde skorpor och kringlor med kan ni tänka.
Jag minnes än hur vid dörren satt där å dingla
en riktig storståtlig grann förgyllande kringla.

Så snart ja kunde min lillkatkes i all ära
så satte mor min mig in i bagarelära
der blef jag dunkad alltifårn måren till qväller
ibland af mäster ibland utaf hans gesäller.

Men lite "moniam" för bagarpojken för resten
gör samma nytta som uti degen gör gästen,
och utan stryk, ta mej sjutton, det kan jag svära
är stört omöjligt sitt yrke grundligt att lära.

Och var jag ute så fick jag allt ta ut stegen
och var jag hemma så fick jag knåda i degen,
och ifrån tråget och bort till ugnen ja skena
det riktigt knaka i bägge bagarebena.

Hvarenda menska är som en deg här i verlden
och litet jäst skadar inte heller på färden,
men inte mera än hvad precis man behöfver
att när det gäller ej alltihop jäser öfver.

Här finnes folk som man riktigt fruktar som pästen
det kommer sig af den mycket dåliga jästen,

ACC. N:R M. 9415:94.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

men mången tror sig ett finfint hvetebröd vara
som ej är annat än simpel skrapbulle bara.

Hur mångt bröd uti baket misslyckadt vord~~et~~
hos världens store ändå får komma på bordet
då mångt bättre förutan bagarns förskyllan
får ligga osåldt och blifva gammalt på hyllan.

Ja, sådan är nu och blifver världernes gång, gång
Derom jag sjungit för är en visa så lång, lång,
att om jag nu inte tänkte på ändalykten
jag säkert skrämde är allihopa på flykten.

=====

Pernilla, Pernilla, Pernilla hette hon
å hennes röe kända de stoe grannt i blom.
Hon hade fyrtitusen å en röstegrad går
å hennes bröllop skulle stå justament i vår.

De va Per Mittjels Hågen, en falia riger paug
han älska ömt Pernilla med hjerta som me håug.
Såu to hon ing te Lang, skull'lära laga mad
för riga voro bäge o bra di ville ha't.

O när hon kom tebaga så va hon rent mamsell
hon lauga mel i såser frå maren o till qväll.
Hon laga kagor stora, hon laga kagor små
o kifstaklär hon hade me femtan schauser på.

ACC. N:R M. 9415:95.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

O Hågen han var gla för hon va strunk å fin
Men äll Pernillas grannlåt var bara sköj å flin.
Å hören skånske gubbar hornt nu en tös dä går
när lust te flärd å falskhet hon isitt hjerta får.

Det var en söndamedda som hon te körkjan gär
me fina lastins-känger o sina bästa klär
å alla piör glana å alla dränja glo
å de ble ett elänne å de s* dä förslo.

För som hon gick på gadan så tappa hon en koss
hon hade hatt så många o då så dä sa schoss.
Hon ble så faslid begrinad dä stackars arma skråd
å gamla å af unga så ingen kan förståd.

Å Hågen löste genast trolofningsbännet opp
då slyttjes hingas glädje å hingas lefnads hopp.
Hon lades på sin sotsäng alltunner pust å gråd
där lå hon nu i klagan å ängslig klagolåt.

Farväl min hulde fader, farväl min hulda mor!
farväl min hulda smyster, farväl min lille bror!
Fär månaden var gången, Pernilla döder var
som en komet hon strålar på himmelen så klar
Så går det med en gräbba som skaffar sej turnur
den stassen blir för hinga beklagensvärd å dyr.

Vranér.

ACC. N:R M. 9415:96.

Gammal Ungkarl.

Väl är jag gammal, ful och grå,
 med gikt i hela kroppen
 men själen den är frisk ändå
 och glädje lifvar opp en
 ej kan jag dansa till min graf
 men fast en gammal unkarl,
 jag fattar glad min vandringsstaf och
 lunkar, lunkar, lunkar.

Ej har jag någon makas famn
 som öppnar sig att bjuda
 en kärleksfull och sorgfri hamn
 då världens stormar ljuda.
 Men jag har vänner, och bland dem
 jag trifs som gammal unkarl
 och söker mig ett hem bland dem
 och lunkar, lunkar, lunkar.

Jag inga skatter samlat har
 på alla lefnådsåren
 den enda skatt som jag har kvar
 är silfver uti håren.

Men nöjd med lifvets boja tung
 jag upp mot himlen lunkar
 och fram till alla kungars kungar
 jag lunkar, lunkar, lunkar.

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

Ur ett minnesalbum.

Om man den andre ej bedrog
om äran fanns där äran blänkte
om människan talte som hon tänkte
då vore lifvet lyckligt nog.

=====

Kärleken är blott en dikt
som naturen sjelf har diktadt
och som skönast ljuder den
oftast i begynnelsen.
Men om hjertat vet bevara
väl sin rena ungdomsfrid
ljuda än dess toner klara
genom lifvets hårda strid.

~~~~~
Låt dig ej af ytan fånga
tro ej tingens sken!
Vädersolar äro många
solen är blott en.
Gå till bottnen utafotingen
pröfva vänners halt
många vänner, det är ingen
En kan vara allt

=====

ACC. N:R M. 9415:98

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVDen sköna Adlaide.

Min fästmö Adlaide jag fått
just i förliiden jul.
Jag skulle prisa glad min lott
vore flickan ej så ful-
lkomligt uppå alla sätt
Förgod åt mig helt rätt och slätt.

O du sköna Adelaide
ljufva ros i knoppningstid , tid, tid.
Du är min hjertesnopp, snopp, snopp.
Som sätter kronan på mitt hopp.

I skärt och hvitt hur kinden ler
det går till ben och mærg,
och när en kyss jag henne ger
får jag munne full af fär-
färska kyssars heta glöd
som gör min egen kind helt röd.

O du sköna Adelaide o.s.v.
Hon röjer mycken smak och håg
för toilettens prål
när här om sist jag henne såg
på strumpan ett stort hå-
Holländskt broderi så grant

ACC. N:R M. 9415:99

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

som hon visst fått utaf sin tant.

O du sköna Adelaide etc.

Och röst hon har, det lofvar jag
som fyller högsta hvalf
när hon drar till ett litet tag
hon låter som en ka/ lf - hostar!

Kantor i ett bönehus
han öfverröstar orgelns brus.

O du sköna Adelaide etc.

En qväll vi bjudits på kalas
det blef mot natten söl
och efter några tömda glas
blef min Adèle helt kn- (hostar!)
knuffad att det ej tog slut
så jag måste följa henne ut.

O du sköna Adelaide etc.

Adèle är lik en ljus komet
på qvinlighetens ban.

En vacker dag förrn ord jag vet
så tar väl henne f - (n)

Federationen i sin ring
och jag får qvar rakt ingenting
Odu sköna Adelaide etc.

ACC. N:R M.9415:100.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Og jeg vil ha mej en hjertens kjær

Ja, Ja, En hjertens kjær!

Men en lei eller sint eller sur eller gjærrig og gammel kar
som dricker sej fuld

og falder omkuld

- han svarer jeg : Nej!

Pak bare din vej!

Selv om han en drabelig Länsman var!

Men jeg vil ha mej en hjertens kjær

Ja, ja, en hjertens kjær.

Som er stor, som er sterk, som är kjær, som er trofast og vacker!

som alltid er mild

og venlig og snild

som elsker för Gud

sin egen lille brud

Se, saa skal han vaere som jeg vil ha!

Og han skal vaere min hjertens kjær,

ja, ja, min hjertens kjær!

Og jeg skal vaere god imot ham, jeg skal elske ham, evigt tro!

Og klappe hans kind

och kvikke hans sind

og bage hans bröd

og koge hans gröd

Og så skal vi leve saa godt vi to. Johan Persson Önnestad.
(Skrifvet af min kusin, sjökapten Axel Göransson)